

[Ole Vig Jensen]

Det er yderst rimeligt, at forespørgselsdebatten i dag er rejst. Det er derimod ikke rimeligt at klandre undervisningsministeren for at ytre sig uden for denne sal om vigtige, væsentlige undervisningsspørgsmål. Jeg har sådan set forstået, at det er der heller ingen der har gjort. Naturligvis kan vi ikke fratage ministeren mulighederne for at give sig til kende. Jeg synes til gengæld, det er udmærket, at vi får ført debatten ind i folketings salen, og dér foregår jo en ganske interessant debat om gymnasiets fremtid. Det er også af andre grunde naturligt, at vi tager debatten, og at man gør sig overvejelser om, hvorvidt vi skal ændre gymnasielovgivningen, som den er i dag. Alene det, at der har været en fantastisk stærk tilgang til gymnasiet, må selvfølgelig give anledning til overvejelser om gymnasiets fremtid og struktur. Den meget bredere rekruttering, som finder sted i dag, gør selvfølgelig, at man ikke kan undgå at øve indflydelse på mulighederne og de mål, som må sættes i undervisningen.

Det er også rigtigt, som undervisningsministeren selv siger, at man i et samfund, der ændrer sig så hurtigt, som det sker på arbejdsmarkedet – og det sker også ved indgribende ændringer i samfundet – naturligvis må være indstillet på, at uddannelsessystemet til enhver tid må søge at tilpasse sig et sådant samfund i udvikling, og dette gælder naturligvis også gymnasieskolen.

Jeg må alligevel sige, at jeg synes ikke, der er nogen grund til at fremskynde en reform af gymnasiet. Der kunne måske snarere være grund til at være afventende. Det er der nogle grunde til, som jeg skal komme ind på her.

For det første ved vi, at vi i forbindelse med beslutningsforslaget om ungdomsuddannelserne netop har ønsket at udbygge erhvervsuddannelses tilbuddene for de unge. Der er adskillige af os, der mener, det betyder – jeg tror også, det gælder ministeren – at om ikke elevstrømmen vender, så vil man i hvert fald se, at en hel del af de elever, som ellers i fremtiden ville have søgt gymnasiet, fordi det reelt var den eneste mulighed, søger over i de erhvervsfaglige uddannelser. Tager vi det med og også, at vi får et faldende tal af unge i det hele taget, tror jeg, at antallet af elever, der vil være tilbage i gymnasiet, når vi når hen i slutningen af 1980'erne, i virkeligheden vil ligge i en størrelsesorden, der minder om det, vi havde for blot få år siden.

Det vil sige, at elevgrundlaget er et andet, og det gør, synes jeg, at vi ikke – det er der jo heller ingen der har sagt – over hals og hoved skal give os til at ændre gymnasieloven.

Jeg tror, at det mål, vi hidtil har sat os i den lovgivning, nemlig at gymnasiet først og fremmest skal være studieforberegende, vil vi med god grund kunne fastholde på lidt længere sigt. Det ønsker vi faktisk at gøre fra det radikale venstres side – under forudsætning af, at vi er i stand til at udbygge tilfredsstillende erhvervsfaglige tilbud til de unge, og at vi i øvrigt er i stand til at give uddannelses tilbud til den gruppe af unge, som i dag i virkeligheden er meget lidt motiverede for overhovedet at gå ind i nogen form for uddannelse. Derfor tror vi altså ikke, at der er behov for at gå i gang med en reform lige med det første.

Der er også det at sige, at gymnasieskolen, som den fungerer i dag, ikke er nogen stillestående uddannelse, måske endda slet ikke. Når vi ved, hvor megen forsøgsvirksomhed der er i gang – det er vel ikke 400 forsøg, som jeg har set det nævnt i en avis, men jeg mener, at det er mindst 200 forsøg, der i øjeblikket løber på landets forskellige gymnasier – så må vi sige, at der i sig selv er en udvikling i gang.

Fra radikal side finder vi det absolut ønskeligt, at der kan foregå en sådan forsøgsvirksomhed. Det ville være et fattigt og stillestående samfund, der ikke havde råd til at være så rummeligt og frisindet, at der kunne foretages betydelig forsøgsvirksomhed. Men jeg kunne måske være en smule bekymret – jeg mener, jeg har sagt det før til ministeren – for, hvordan man holder styr på det meget forsøgsarbejde. Nu mener jeg ikke dermed, at man, om jeg så må sige, skal styre forsøgsarbejdet og meget grundigt evaluere hvert eneste forsøg, der sættes i gang. Men hvis noget af de forsøg, der er i gang, skal medføre afgørende ændringer i gymnasielovgivningen og dermed i struktur og indhold af gymnasiet, så er det selvfølgelig afgørende, at vi træffer vore beslutninger på et absolut kvalificeret grundlag. Mit spørgsmål til ministeren går i dag på: hvordan er det muligt at evaluere tilfredsstillende og forsvarligt den megen forsøgsvirksomhed, hvis det er meningen, at den skal bruges til at fremme en reform i gymnasiet?